

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№3 (78)
БЕРЕЗЕНЬ
2011 РОКУ**

«БАЧЕННЯ – 2020»

18-20 лютого в Празі проходила чергова конференція П'ятидесятницького Європейського форуму молодіжних служителів (PEFY – Pentecostal European Forum for Youth Ministers).

Цього року захід пройшов під гаслом: «Впливаючи на Європу».

СТ. 2

ОКРАСА ВЧЕННЯ ІСУСА

Ростислав Величко
Старший пресвітер церков ХВС Луганської області

«Тож благаю між вами пресвітерів, співпресвітер та свідок Христових страждань, співучасник слави, що повинна з'явитись: пасіть стадо Боже, що у вас, наглядуйте не з примусу, але добровільно, по-Божому, не для брудної наживи, а ревно, не пануйте над спадком Божим, але будьте для стада за взір. А коли Архіпастир з'явиться, то одержите ви нев'янучого вінка слави» (1 Петр. 5:1-4).

СТ. 4

ВПЕВНЕНІСТЬ

Михайло Паночко

Старший єпископ Церкви ХВС України

«Ми ж бажаємо, щоб кожен із вас виявляв таку саму завзятість на певність надії аж до кінця, щоб ви не розлінились, але переймали від тих, хто обітниці успадковує вірою та терпеливістю» (Євр. 6:11-12).

СТ. 4

МОРАЛЬ ПОТРЕБУЄ ЗАХИСТУ

Василь Костицький
Голова НЕК з питань захисту суспільної моралі

Захист суспільної моралі – це не питання про те, як одягаються жінки або що показують по телевізору після 12 години. Це набагато ширші проблеми, пов'язані із захистом національних і релігійних святинь, запобіганням національної і релігійної ворожнечі; це недопущення пропаганди алкоголізму, тютюнокуріння, наркоманії, насильства, жорстокості, образи людини за релігійною чи національною належністю тощо. І тут наша діяльність ввійшла у жорстке протиріччя із людьми, які заробляють на всьому переліченому.

СТ. 4

ХРИСТІЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

Сергій Вітюков

«Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі; бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але взяли ви Духа синівства, що через Нього кличемо: «Авва, Отче». Сам Цей Дух свідчить духу нашому, що ми – діти Божі» (Рим. 8:14-16).

СТ. 3

ХАРАКТЕРИСТИКА СЕМЕНА

Володимир Терещенко
Єпископ об'єднання церков ХВС Тернопільської області

«Стережіться, брати, щоб у когось із вас не було злого серця невірства, що воно відступало б від Бога Живого! Але кожного дня заохочуйте один одного, доки зветься «Сьогодні», щоб запеклим не став котрий з вас через підступ гріха. Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки почате життя ми затримаємо певним аж до кінця...» (Євр. 3:12-14)

СТ. 4

ДБАЙМО ПРО ДІТЕЙ РАЗОМ

19 лютого в Івано-Франківській церкві ХВС проходила конференція для працівників дитячого служіння. Участь у ній взяли близько 80 делегатів з усієї області, а також гості з Києва – координаційна рада Відділу дитячого служіння Церкви ХВСУ разом з відповідальною Ларисою Онищук.

СТ. 5

ХАЛЯВА

«ПО БЛАГОДАТІ»

Як християнські видавництва «наживаються» на людях

СТ. 5

НЕБЕЗПЕКА ФАЛЬШИВОГО ВЧЕННЯ

«Я хочу, щоб ви знали, яку велику боротьбу я маю за вас і за тих, хто в Лаодикії, і за всіх, хто не бачив мого тілесного обличчя. Хай потішаться їхні серця, у любові поєднані, для всякого багатства повного розуміння, для пізнання таємниці Бога, Христа, в Якому всі скарби премудрости й пізнання заховані. А це говорю, щоб ніхто вас не звів фальшивими доводами при суперечці. Бо хоч тілом я й не присутній, та духом я з вами, і з радістю бачу ваш порядок та твердість вашої віри в Христа. Отже, як ви прийняли були Христа Ісуса Господа, так і в Ньому ходіть, будучи вкорінені й збудовані на Ньому та зміцнені в вірі, як вас навчено, збагачуючись у ній з подякою. Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом, бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества. І ви маєте в Нім повноту...» (Кол. 2:1-10).

СТ. 6

А ЩО ВОНИ НЕ ВВАЖАЛИ ЗА ПОТРІБНЕ МАТИ БОГА В ПІЗНАННІ...

На початку цього року в Україні відбулися три події, доволі слабо висвітлені в українських ЗМІ, але котрі є знаковими для нашого християнського товариства. Зокрема, вони показують напрямок розвитку нашої державності в найближчі місяці, а також є свого роду випробуванням для християнських церков і організацій, духовних навчальних закладів у тому, як вони реагуватимуть на ці та інші такого роду явища надалі.

СТ. 7

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПАСТОРАМ І ЦЕРКВАМ

«Відкривай свої уста немові, для суда всім нещасним» (Прип. 31:8).

Недавно Інтернет-простір сколихнула новина. Верховна Рада України прийняла закон «Про ратифікацію Європейської конвенції про всиновлення дітей». За прийняття цього закону проголосувало 288 депутатів при мінімально необхідних 226 голосах. Напевне, цю подію ніхто би й не відмітив своєю увагою, якби не одна особливість... Прийняття цього документа дає можливість одностатевим парам всиновлювати дітей з України і в Україні.

Звичайно, ми можемо похитати головою й сказати: «Ой-ой, до чого дійшла Україна. Останній час, а що буде далі...» Можна мовчки спостерігати за процесами, які відбуватимуться на політичній арені. Більшість християн будуть жити своїм християнським життям й далі, поки їх дітей не торкнеться проблема.

Багатьох лякає генна спадковість сиріт. І це правда, є над чим задуматися. Звичайно, у своїй більшості, дітей покидають неблагополучні батьки, які мають алкогольну чи наркотичну залежність, діти виростають, а разом з ними зростає їх страх знедоленості, озлоблення на весь світ, вони просочуються «законами джунглів», за якими виживає найсильніший, а отже, у мене не повинно бути місця для жалю чи співчуття. Виростаючи, впливаючись в суспільство, такі діти стикаються з вашими дітьми, і часто їх вплив виявляється сильнішим, ніж моральні підвалини ваших дітей. Ось тут і появляється пробле-

ма. Потім ми організовуємо реабілітаційні центри, намагаємося змінити те, що з роками набуло стійких тенденцій і звичок. Чи не краще сьогодні, коли формуються їх цінності, маючи помазання від Господа на зруйнування будь-якого прокляття, забрати дитину в сім'ю і занурити її в атмосферу Божої любові?

Проповідуючи про всиновлення сиріт в різних церквах, я зустрічав різне ставлення з боку людей. Є пастори і церкви, які вважають, що це не наше покликання, що нас це не стосується, нам не треба про це говорити. Деякі церкви взагалі вважають, що це діти облуди, а отже, діти диявола, і нам нічого за них піклуватися, щоб не осквернитись.

Але є дуже багато людей, які сприйняли істину про те, що наш Бог — це Бог сиріт і Він хоче, щоб Його діти відкрили своє серце і домівки для тих, у кого немає мам і тат. І, коли в пастора такий настрій і така віра, дітей-сиріт в місті стає все менше, а щасливих батьків — усе більше. У нашому невеличкому місті, де живе трохи більше ста тисяч людей, християни вже всиновили понад 100 дітей.

Уявіть ситуацію, що це ваші діти опинилися сиротами. Так сталося, що ви пішли на небо раніше, ніж встигли виховати своїх дітей. У церкві, яку ви відвідували, немає культури всиновлення сиріт, тому ніхто з братів і сестер не всиновив ваших дітей і їх віддали в дитячий притулок. Дитячий притулок іноді відвідують гості, приносячи солодощі і подарунки. Якось у цей притулок приїхали два дядьки дивної поведінки. Їм дуже сподобався ваш хлопчик, якого вони і вирішили всиновити...

Прийнятий закон — це черговий крок до надання дозволу содомістам всиновлювати дітей. Тепер те, що здавалось нам таким далеким і взагалі незрозумілим, стає реальністю в нашій країні. Можна і напевне треба обурюватись з приводу

таких жажливих рішень уряду, організувати мирні акції громадянської незгоди, але найкращою відповіддю Церкви буде піти і розібрати всіх дітей-сиріт. В Україні 30 000 сиріт, у котрих немає батьків чи опікунів. У нашій країні 31 тисяча церков: православних, протестантських, лютеранських і католицьких. Це по одній дитині на кожну церкву.

Якщо кожний пастор, священик, проповідник почне проповідувати Божий погляд на сирітство — Слово Боже породить віру в серці того, хто може всиновити. Церква, де я пастором, — яскравий приклад усиновлення. Якщо в нас це можливо — можливо і у вас. Якщо Церква всиновить сиріт, то для содомістів просто не залишиться дітей.

Дорогі брати і сестри! Сьогодні ми вже не можемо сказати, що нас це не стосується. Ціна питання — життя чи повне розбещення дитини-сироти. Чи скажеш: «Я про це нічого не знав»? А Той, Хто випробовує серця, хіба не знає? Той, Хто спостерігає за душою твоєю, знає все і віддячить кожному за ділами його.

Звичайно, не у всіх є можливість всиновити дитину, та й я не закликаю всіх всиновлювати. Але мати добре ставлення, благословляти тих, хто прилучається до цього великого діла, підтримувати молитовно, доброю справою сім'ї всиновителів може кожний. Я запрошую відкривати свої уста перед Богом в молитві за дітей-сиріт і підтримувати матеріально всиновлення в Україні.

«Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, — хіба не підтримаєш їх?» (Прип. 24:11).

З боєм в душі і надією в серці.

Петро ДУДНИК.

Батько двох біологічних і п'ятьох прийомних дітей, пастор, керівник проекту національного всиновлення «Ти будеш знайдений».

ПОЖЕРТВИ НА КОРИСТЬ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НЕ ПІДЛЯГАЮТЬ ОПОДАТКУВАННЮ

Міністерство фінансів України надало офіційні роз'яснення стосовно нової Податкового кодексу України у відповідь на звернення українських Церков.

Побоювання представників конфесій і експертів були викликані тими положеннями Податкового кодексу України, які передбачають нарахування податку на прибуток на надлишок нерозподілених протягом року доходів неприбуткових організацій.

Проте Міністерство фінансів запевнило, що відповідна норма Кодексу стосується інших видів неприбуткових організацій, а відтак не поширюється на діяльність релігійних організацій.

«Зобов'язання щодо сплати податку на прибуток відповідно до абзацу першого пункту 157.11 статті 157 стосується лише тих неприбуткових установ і організацій, які визначені у

підпункті 'Г' пункту 157.1 статті 157 та не поширюються на релігійні організації», — зазначено у роз'ясненні Мінфіну.

При цьому, згідно з п. 157.7 Податкового кодексу України, не підлягають оподаткуванню доходи зареєстрованих релігійних організацій, отримані у вигляді: коштів або майна, які надходять безоплатно або у вигляді безповоротної фінансової допомоги чи добровільних пожертвувань; будь-яких інших доходів від надання культових послуг, а також пасивних доходів.

Офіційне роз'яснення було надане 9 лютого 2011 року за підписом першого заступника Міністра фінансів України А. Мярковського у відповідь на звернення до Президента України представителів кількох Церков та головуючого в Раді євангельських протестантських Церков України.

«БАЧЕННЯ – 2020»

МОЛОДІЖНІ ЛІДЕРИ ГОТУЮТЬСЯ ДО МАСШТАБНИХ ЗАХОДІВ

Комітет Відділу молодіжного служіння ЦХВЄУ провів чергове робоче засідання. Обласні керівники зібралися у головній канцелярії щоб детально спланувати й затвердити діяльність багатотисячної громади молодих християн євангельської України.

Учасники засідання розглянули можливості благовісту під час Євро-2012. Сергій Московка, голова оргкомітету проекту «Дорожче за кубок», поінформував про стан підготовки та наявні інструменти для благовісту при підготовці та під час чемпіонату і дав поради щодо роботи в містах та областях, які не приймають матчів чемпіонату.

Наступна частина була присвячена підготовці до проведення XIV З'їзду молоді ЦХВЄУ, що запланований на 6-13 липня. Комітет затвердив персональний склад оргкомітету, який очолив завідувач Відділу Богдан Левицький. Олександр Шевчик (Запоріжжя) очолив духовно-освітній відділ, Володимир Бобик (Полтава) відповідатиме за роботу секцій, Сергій Степанченко (Донецьк) — за охорону та порядок, а Юрій Кулакевич (Київ) — за зовнішні зв'язки. Крім того, лідери опрацювали пропозиції щодо програми з'їзду та розглянули інші важливі організаційні питання.

Старший єпископ ЦХВЄУ Михайло Паночко, долучившись до роботи комітету, наголосив на важливості участі молоді в заходах з нагоди 450-річчя Пересопницького Євангелія та 90-ліття п'ятидесятирічного пробудження в Україні і закликав до поміркованості й розуміння волі Божої у всьому, що звершує Церква.

«Сьогоднішня зустріч засвідчила про здорову атмосферу і великий потенціал молодих служителів Церкви Христової в Україні. Я радю, що можемо працювати разом із такими свідомими, ревними та слухняними молодими служителями», — наголосив пастор Богдан Левицький.

uupc.org.ua.

18-20 лютого в Празі проходила чергова конференція П'ятидесятирічного Європейського форуму молодіжних служителів (PEFY – Pentecostal European Forum for Youth Ministers).

Цього року захід пройшов під гаслом: «Впливаючи на Європу».

Керівники національних п'ятидесятирічних молодіжних рухів збираються разом на початку кожного року, щоб «звірити годинники» і, об'єднуючи зусилля, ефективніше досягати благовістом молодих європейців.

Учасниками цьогорічної конференції стали понад 60 молодіжних служителів з більшості країн Європи. Пастори Богдан Левицький — завідувач Відділу молодіжного служіння ЦХВЄУ, Юрій Кулакевич — завідувач Відділу зовнішніх та міжна-

родних зв'язків ЦХВЄУ і Анатолій Козачок — старший пресвітер Київського міського об'єднання ЦХВЄУ були делеговані для участі від Церкви ХВЄ України.

Програма конференції передбачала ділові засідання, Богослужіння та роботу в малих групах, що виявилось особливо цінним при напрацюванні «Бачення-2020» — документа, який презентує оцінку та очікування молодіжних служителів у новому десятилітті.

Особливими гостями цьогорічної конференції були молодіжні служителі Асамблеї Божих США: Джей Муні, завідувач Відділу молодіжного служіння АБ США, і Род Вайтлок, директор наставницького служіння для студентів АБ США.

Вони поділилися досвідом молодіжного служіння у Північній Америці та ознайомилися з палітрою молодіжного життя Європи.

uupc.org.ua.

Продовження.

Поч. в №12 (63) за 2009 р.,
№1-5, 7-12 (64-68, 70-75) за 2010 р.,
№1 (76) за 2011 р.

«Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі; бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але взяли ви Духа синівства, що через Нього кличемо: «Авва, Отче». Сам Цей Дух свідчить духу нашому, що ми – діти Божі» (Рим. 8:14-16).

Цей розділ Послання до римлян унікальний – у ньому досить об'ємно викладене вчення про роль Духа Святого в житті людини. Розрізняють три напрямки дії Духа Святого: перший – це дія без людини або поза людиною, коли Він звершує деяку працю самостійно, без співробітництва з людиною. Другий – це дія Духа Святого в самій людині або для людини. І третій – дія Духа Святого через людину.

Прочитований текст написаний в контексті того, що ми можемо виправдатися тільки вірою в жертву Ісуса Христа. Далі Павло говорить про свободу від влади гріха, а потім – про свободу від влади Закону. І наголошує, що діло Христа може стати нашим через Духа Святого.

Є різниця між виразами «дитина Божа» і «син Божий». Слово «дитина» в оригіналі говорить більше про належність. У стан дітей Божих ми входимо через народження згори, але в досконалість, у духовне зростання неможливо увійти без ведення Духа Божого. Ми діти Божі за визначенням, але тільки ведені Духом Божим зростають в повноліття і вступають у повноту своїх синівських прав.

«Тож кажу я: поки спадкоємець дитина, він нічим від раба не різниться, хоч він пан над усім» (Гал. 4:1). Павло говорить про звичайного спадкоємця, який в дитинстві нічим не відрізняється від сина раба, хіба тільки одягом. Юридично все майно належить йому, але він ще не може володіти ним.

Так і в духовній площині. Деякі люди, перебуваючи в незрілому віці, заявляють, що їм належить те і те, і згідно з вченням це так. Але їхнім це може стати лише міру духовного зростання, що, у свою чергу, залежить від того, наскільки вони ведені Духом Святим.

«... Але під опікунами та керівниками знаходиться він аж до часу, що визначив батько. Так і ми – поки дітьми були, то були поневолені стихіями світу. Як настав ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони та став під Законом, щоб випусти підзаконних, щоб усиновлення ми прийняли» (Гал. 4:2-5). Тобто щоб ми отримали спадщину у Христі через духовне зростання і зрілість.

Ми повинні сповідувати, що нам належить у Христі Ісусі, тому що так навчає Писання. Юридично це належить нам. Але є ще площина практична.

Усі обітниця Біблії належать нам, але скільки з них стали практикою нашого життя? Нам як Своїм дітям Бог дав величезні багатства у Христі, але скільки з тих багатств вже стали нашими? За духом усиновлення, за статусом ми діти Божі, але входимо в досконалість своїх синівських прав тільки через духовне зростання внаслідок ведення Духом Божим.

Відповідно до єврейської традиції, батько визначав вік повноліття свого сина. До цього він перебував під доглядом рабів і вихователя. Але коли хлопчик досягав встановленого батьком віку, він практично починав володіти всім, що досі належало йому лише юридично. Саме про цей момент говорить апостол Павло, пояснюючи, що всі, ведені Духом Божим, доростуть до цього віку і ввійдуть у повноту своїх синівських прав.

ХРИСТІЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

Сергій Вітюков

Реакція неприйняття

Мене іноді просто вражає його характер. Згадаймо хоча б історію з сокирою. А історія з захопленням в полон цілої армії просто захоплює дух. Його серце було сповнене любов'ю до людей.

Але є в його житті момент, який не вписується в загальну картину його характеру. 42 дітей навчилися над його лисиною. І стається щось, що змінює його характер, і він робить те, що ніколи б не зробив у нормальному стані. Він проклинає дітей Іменем Господнім, у результаті з лісу виходять дві ведмедиці і шматують дітей. Армію ворогів він пощади, а дитячі пустощі простити не міг. У його серці була якась рана, був біль. Він не міг прийняти свою ваду. І коли йому про неї нагадали, у нього спрацювало те, що не спрацювало раніше ніколи.

Ми як служителі перебуваємо у сфері не тільки духовного служіння, нам іноді завдають болю, не завжди кажуть добрі слова. Майже всі церкви пережили поділи, труднощі, конфлікти. І в серцях служителів немало таких «лисин». І якщо вони не будуть зцілені, якщо Дух Божий не підведе до них і не скаже: ось твоя проблема, твій біль, то рано чи пізно настане момент, коли хтось доторкнеться до нас – і ми зреагуємо так, як ніколи б не хотіли реагувати.

Ми робимо іноді нерозумні речі. Знаєте, чому? Тому що, можливо, противники підійшли до цієї рани швидше, ніж нас підвів туди Дух Святий, щоб зцілити її. Скільки всього заховано в наших емоціях, нашій пам'яті, нашому минулому. І як би я хотів, щоб ми були ведені Духом Божим, щоб Він провів нас по глибинах нашого серця. І ми б зрозуміли, чому ми робимо те або інше.

Але ми ніколи не будемо відкриті для ведення Духа Святого, якщо не будемо задаватися питаннями: чому я так роблю? Чому так реагую?

Нас самих іноді дивує наша реакція. Не хотів – а вибухнув. Тому Павло і радив вникати в науку і в себе. Бо тільки з Божим світильником можна проникнути у свою суть, у свої спонуки і цілі.

Дух Божий веде людину до пізнання, яка вона насправді. Відкриває істину не тільки щодо грубих гріхів, але і щодо тонких речей, які потребують Божого доторку і зцілення. Якщо Дух Святий уже підвів вас до вашої «лисини», то повірте: Його ціль – не тільки показати вашу проблему, але й зцілити її. Щоб коли навіть 84 дітей, а не 42, скажуть, що ви лисі, ви могли посміятися і сказати: що ж, з віком це стається з багатьма, це нормально.

Ми спокійно зреагуємо, тому що ми зцілені. А інакше рано чи пізно рана спрацює – і станеться вибух.

На моє переконання, усі служителі повинні час від часу потрапляти в такий санаторій Духа Божого, Божого Слова і служіння один одному, щоб виходити звідти зціленими, радісними, щасливими, без ран і болю минулого і без реакції на «лисину».

Слабкості служителя

Для вчителів характерні дві унікальні слабкості. Перша – вони багато помиляються. Про це говорить апостол Яків, і він має слушність. Друга – вони не здатні вільно вчитися від інших; не просто приймати знання, а смиренно слухати. До речі, іноді їм дуже важко визнати, що інші кращі за них, вони настільки звикають бути в центрі уваги і всіх вчити, що коли їм скажуть, що вони помиляються, їм дуже важко це прийняти.

Будь-яка сила породжує слабкість. Можливо, Бог дав нам особливу мудрість, але якщо ми понадіємося на свій розум, то забудемо, що поза Христом ми слабкі.

Ми іноді приписуємо мудрість собі і думаємо, що це ми такі мудрі, ми ніколи не помиляємося. Одна з найбільших слабкостей служителів полягає в тому, що вони настільки вчаться служити іншим, що вже не можуть прийняти служіння інших для себе.

Але Бог так влаштував все в тілі Христовому, що всі члени турбуються один про одного і всі дари працюють у тілі Христовому.

Служіть один одному, молитесь один за одного, адже ми не лише служителі – ми звичайні люди, брати, просто чоловіки зі слабкостями і недоліками, ранами і «лисинами», болями і сімейними проблемами.

Ми постійно потребуємо Божого ведення і того, щоб Дух Божий водив нас у глибини серця і в глибини пізнання діла Христа. Пізнання Христа змінює нас.

Третє, що ми повинні пам'ятати, – князь цього віку засуджений. Мабуть, багатьом із нас не завадило б, аби Дух Божий показав нам поразку диявола і гріха, поразку в теперішньому і в майбутньому, показав результати того, що зробила жертва Христа з дияволом і його гріхом.

Скільки людей бачать диявола за кожним кущем, скільки людей більше чекають антихриста, ніж Христа... Вони спостерігають за ознаками приходу антихриста, а треба підвести голови, бо прихід Господа стрімко наближається.

Ознаки приходу антихриста – це набат, що наближається день Господній, і саме для цього вони посилаються. Князь світу цього вже засуджений. Нехай Дух Божий веде нас, щоб ми бачили світ не таким, яким його бачать люди, а таким, яким бачить його Бог, яким показує його Дух Святий.

Погляд Духа Святого часто відрізняється від нашого. І коли глянути на поразку очима віри і вічності, вона виглядає перемогою, а не поразкою. Служителі повинні мати це стратегічне бачення, щоб дивитися на світ Божими очима. І тоді вони стануть людьми віри і надії, яких так потребують сучасні церкви.

Отож треба молитися, щоб Дух Божий повів нас: по-перше, у глибини нашого серця; по-друге, у глибини Божого серця; по-третє, шляхом пізнання результатів Христової перемоги; і по-четверте, у напрямку нашого призначення.

Адже усвідомлення свого призначення – того, що я саме по Божій волі стою на цьому місці і роблю те, чого від мене очікує Бог, – це потужний стимул жити, рухатися і перемагати. Це народжує в нас впевненість, сміливість, відвагу і глибоке смирення.

Коли ми зростаємо, ведені Духом Божим, ми поступово, як євреї, входимо в Обіцяну землю, яка була призначена для них ще до створення світу, але яку потрібно було зайняти крок за кроком, щоб вона стала їхньою на практиці.

Усі Божі обітниця належать нам, але ми входимо в них поступово, крок за кроком, у міру нашого зростання. А зростання можливе тільки при веденні Духом Божим.

Далі буде.

ВЧИТИСЯ І НАВЧАТИ

Навчати Слову Божому і вчити Божих істин необхідно, і в цьому є воля Божа, бо написано: «Дослідіть но Писання...»; «А що чув ти від мене при багатьох свідках, — говори апостол Павло, — то передай вірним людям, що будуть спроможні й інших навчити».

Є три джерела пізнання Святого Писання.

Перше джерело — досліджувати Писання, розмірковувати над прочитаним.

«... Пильний читання, нагадування та науки!.. Про це піклуйся, у цім пробувай». Перші християни, котрі прийняли Слово,

щоденно роздумували над Писанням.

А Ісусу Навину Бог сказав: «Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї...»

При вивченні Святого Писання відбувається обмін досвідом вже раніше отриманих знань, і під впливом Духа Святого багато незрозумілих істин стають зрозумілими.

Друге джерело — пізнання через мудрість і об'явлення Духа Святого.

Знання і пізнання істини відкривається через помазання Духа Святого: «Одному бо Духом дається слово мудрости, а другому слово знання тим же Духом».

Про це треба молитися і дбати, щоб Отець Слави дав нам Духа премудрости і відкриття для пізнання Його.

Крім дослідження через розмірковування над Писанням і пізнання істини через відкриття Духа Святого існує ще й третє джерело пізнання Святого Писання — пізнання Слова через служителів і вчителів, покликаних Богом і поставлених до цієї праці в Церкві.

Про це написано так: «І Він (Бог), отож, настановив одних... за пастирів та вчителів... для збудування тіла Христового». Апостол Павло, будучи вчителем, три роки навчав привселюдно і в домах. Він два роки навчав якогось Тирана. Тимофію він говорив: «Пильний читання, нагадування та науки», тобто проповіді і навчав.

Деяких Бог готує на служіння осо-

бливим чином, маючи про них передбачення. І коли Він закликає їх до спасіння, то використовує їх освіту на служіння проповіді Євангелія, на спасіння грішників. А інші одержують досвід і знання, зростаючи і навчаючись біля тих, хто був раніше помазаний на служіння.

Наприклад, Мойсея Бог вибрав для великого діла визволення народу Свого з рабства і ще в дитячому віці послав його в дім фараона, де він 40 років навчався вищою мудрості того часу. Потім 40 років Мойсей навчався впокорення, випасаючи у свого тестя овець, а потім все це знання Бог використав, коли покликав його на особливе служіння в наступні 40 років.

Бог звелів Мойсеєві передати Ісусу Навину свої знання і досвід. Бог за допомогою Мойсея приготував Собі іншого слугу, котрий далі повів Божий народ.

Ілля, будучи Божим пророком, мав своїх учнів і школу пророків. Ісус Христос так само мав Своїх учнів, яких навчав три з половиною роки вдень і вночі і передавав їм всю волю Божу. Спочатку учні спостерігали, як Ісус проповідував

і навчав народ, потім Він послав їх на проповідь і разом з ними аналізував їх працю. Залишаючи землю, Ісус звелів їм проповідувати і навчати Євангелія, і учні продовжили Його працю на землі. Вони виконали доручення свого покликання через написання Святих Писань, які й лягли в основу домобудівництва Церкви Христової.

Апостола Павла Бог вибрав, щоб точно і найкращим чином пояснити і передати вчення Ісуса Христа і Його учнів, організувати й утвердити Церкву, використовуючи для цього знання, які Павло здобував з раннього дитинства в одній із найкращих шкіл Єрусалима — у найбільшого вченого того часу Гамаліла.

А Тимофій навчався від апостола Павла, спостерігаючи за ним з дитинства, переймаючи досвід його служіння, і потім замінив його.

Учнівство полягає у вихованні нових вчителів. Учитель повинен не лише проповідувати, а й виховувати нових учнів, які потім могли би навчати інших.

М. Котяков.

ВПЕВНЕНІСТЬ

«Ми ж бажаємо, щоб кожен із вас виявляв таку саму завзятість на певність надії аж до кінця, щоб ви не розлінились, але переймали від тих, хто обітниці вспадає вірою та терпеливістю» (Євр. 6:11-12).

Щоб наша впевненість в надії була твердою, нам треба виявляти ревність і завзятість до кінця. Ми маємо багато чудових обітниць, які нас чекають, але можемо їх не досягнути, якщо будемо лінуватися на нашій дорозі. Написано: уважай, щоб твого віця ніхто не забрав.

Вінець призначено, він наш, ми до нього йдемо, але чи дійдемо – це залежить не від Бога, а від нас.

Дуже важливий момент – впевненість. Павло був впевнений, що ні смерть, ні життя – ніхто не може відлучити нас від любові Христової. З Божого боку є гарантія – Він постійний, Він незмінний, Він люблячий. Проблема в нас.

Боже Слово звертається до нас. Нас чекає нагорода, спадщина. Але чи ми хочемо її, чи не занедбуємо... Так, як занедбав Ісав. Йому законно належало первородство. І він його втратив. Але хіба первородство забрав від нього Господь?

Усі ми знаємо – він сам, персонально, особисто відкріс від нього.

А хто позбавив апостольського чину Юду? Не Господь! Господь до кінця терпів

Михайло Паночко

Старший єпископ
Церкви ХВЄ України

його, до кінця показував істину, говорив. З Божого боку було 100 відсотків гарантії. Слава Йому за це! Але є фактор людський. І саме на нього звертає увагу Боже Слово.

Скажіть, чи всі люди в наших церквах впевнені, що вони спасенні? Зробіть таке дослідження.

У католицькій церкві впевненість у спасінні вважається гординою і зазнайством. Але ж Біблія навчає, що віруюча людина повинна бути впевнена в цьому.

Що таке віра? Впевненість у невидимому. Але де взяти цю впевненість? Найперше вона виявляється від глибоких, персональних стосунків з Богом. Коли людина близька з Богом, то вона впевнена. Коли віддаляється від Нього, тоді починає говорити: а хто його знає...

Тому насамперед працюймо над собою, зближаймося з Богом, дбаймо про єднання з Ним, прислуховуймося до Нього.

А Слово Боже просте, живе, діяльне... Це наш хліб, і дав би Бог, аби ми мали апетит на цей хліб, на живу воду Божого Слова. Щоб цей людський фактор працював у нас все менше і менше. Щоб наші амбіції, наша віруюча, хрещена в воді плоть не керували нами. Чим ближчими ми будемо до Бога, тим легше нам буде

любити один одного, прощати один одному. Це не можна нав'язати, це виробляється в серці людини від її персональних стосунків з Богом.

Хочете знати, які стосунки в людини з Богом, – подивіться на її стосунки з людьми, і вам все стане ясно.

Павло був настільки з Богом близький, що міг сказати: «Для мене життя – то Христос. І вже живу не я, а Христос». Він жив Христом, він проповідував про Христа і тому зміг залишити потужний слід в історії християнства, багато церков народилися від палаючого факела віри, що горів в серці апостола Павла. Але скільки праці, скільки сліз, скільки болю було заплачено за це... Обидва Послання до коринтян нам показують цю ціну. Пості, переслідування, побої, біди, розбійницькі напади... І в кінці він міг сказати, що тепер йому готується вінець правди. Тому що був по-справжньому близький з Богом.

Він мав впевненість, якої так потребують наші церкви і наші серця.

МОРАЛЬ ПОТРЕБУЄ ЗАХИСТУ

Василь Костицький

Голова НЕК
з питань захисту
суспільної моралі

Промова
на засіданні Комітету
Церкви ХВЄ України

Захист суспільної моралі – це не питання про те, як одягаються жінки або що показують по телевізору після 12 години. Це набагато ширші проблеми, пов'язані із захистом національних і релігійних святинь, запобіганням національної і релігійної ворожнечі; це недопущення пропаганди алкоголізму, тютюнокуріння, наркоманії, насильства, жорстокості, образи людини за релігійною чи національною належністю тощо. І тут наша діяльність ввійшла у жорстке протиріччя із людьми, які заробляють на всьому переліченому.

На жаль, інформаційний капітал аморальний у своїй основі. І людей, які заробляють на цьому мільярди, найменше турбує, що думаємо про це ми з вами. Але, як написано, люди щось собі планують, а Всевишній розпоряджається. І ми просто робимо свою роботу – чим викликаємо шалений спротив у певного кола людей.

Звіт про роботу НЕК за 2010 рік дуже красномовний. Він показує, наскільки просунулася робота у сфері захисту суспільної моралі. У 2009 році ми проаналізували 13 тисяч одиниць продукції. Торік – дещо менше. Натомість мало не в 10 разів зросла кількість продукції, пов'язаної із проявами національної чи релігійної ворожнечі. До нас зверталися і християни, і мусульмани.

Зросла кількість звернень, пов'язаних, як це не дивно, із пропагандою фашизму.

2010 рік також був характерний тим, що ми продовжували антиалкогольну

кампанію. Скликали круглі столи, роздавали матеріали тощо...

Національна комісія – це колективний орган, куди входять 39 достатньо відомих в Україні людей. І всі ми щиро поважаємо і високо цінуємо те, що можемо з вами розмовляти, надіятися на вашу підтримку, разом апелювати до Бога про те, щоб Він зглянувся над нашою державою і нашим народом, щоб не були зруйновані її основи, на яких будеється будь-яке громадянське суспільство.

12 листопада 2010 року колективним рішенням НЕК старшого єпископа Церкви ХВЄ України Михайла Паночка було нагороджено найвищою нагородою Комісії – Почесною грамотою за значний внесок в утвердження духовних і моральних цінностей, співпрацю з Національною експертною комісією з питань захисту суспільної моралі, спрямовану на формування в Україні суспільства морального здоров'я та гармонійного формування особистості.

ХАРАКТЕРИСТИКА СЕМЕНА

Володимир Терещенко

Єпископ об'єднання церков ХВЄ
Тернопільської області

«Стережіться, брати, щоб у когось із вас не було злого серця невірства, що воно відступало б від Бога Живого! Але кожного дня заохочуйте один одного, доки зветься «Сьогодні», щоб запеклим не став котрий з вас через підступ гріха. Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки почате життя ми затримаємо певним аж до кінця...» (Євр. 3:12-14)

Автор цього Послання застерігає, щоб ми не допустили якось помилки, а тим більше гріха. У нашому житті бувають як радісні, приємні моменти, так і складні, проблемні. Ми стали учасниками Христа, коли тільки почате життя ми затримаємо певним аж до кінця.

Кожен з нас проходить визначений життєвий шлях. Не так давно ми згадували про подію, яка увійшла в християнську історію під назвою Стрітіння Господне. І згадували про праведного Семена.

«І ото був в Єрусалимі один чоловік, йому ймення Семен – людина праведна та благочестива, що потіхи чекав для Ізраїлю. І Святий Дух був на ньому» (Лк. 2:25).

Яка гарна характеристика. Людина праведна, благочестива, чекав потіхи для Ізраїлю, і Дух Святий був на ньому. Ми б також хотіли, аби Дух Святий був на нас. А праведність, благочестивість – це не так важливо.

Це помилка. Власне, це і є умови того, аби Дух Святий перебував на нас, на наших служителях, проповідниках, на наших дітях. Нам треба старатися вести праведне життя, докладати для цього всіх зусиль і заохочувати один одного.

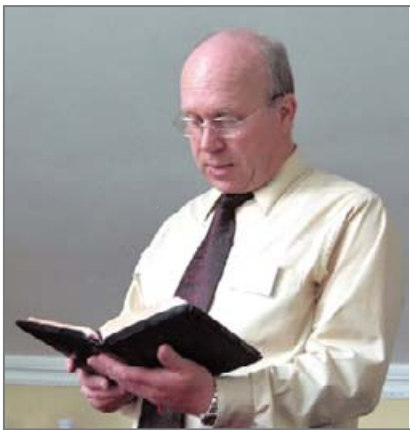
На наших очах в Україні сталися важливі переми – переми влади, керівників, системи. Але що би не ставалося, Слово Боже закликає нас почате життя і служіння продовжувати вірно до самого кінця.

Ми багато вже знаємо, багато пережили, а щось ще чекає нас попереду. Але скільки немовлят в наших церквах – ніхто сказати не може. Ніхто не знає того, що Дух Святий відкрив праведному Семену.

Чому його ім'я записане на сторінках Біблії? Бо він ходив перед Богом все життя праведно і благочестиво. Йому не була байдужа доля його народу – і нам з вами не має бути байдужою доля народу нашого.

Він бачив, що життя підходить до фінішу, і ставив питання перед Богом: коли буде вирішене його питання. І Дух Святий звів його, що життя його не закінчиться, аж поки він не побачить цей момент, не зустрінеться з Месією. «І від Духа Святого йому було звіщено смерті не бачити, перше ніж побачить Христа Господнього» (Лк. 2:26).

На служіннях спомину смерті Господньої ми любимо повторювати, що смерть Господню звіщаємо, аж поки

Він прийде. Якщо ми з вами не дочекаємося приходу Господнього, дочекаються наші сини, наші внуки. Але Євангеліє буде проповідуватися. Небо і земля проминуть, але слова Господні конче збудуться.

Тому бажано всім нам, щоб ми, дивлячись на таких мужів, могли переймати їхню віру.

У цьому ж розділі згадується і про одну віруючу жінку. День і ніч благочестива вдова служила Господу постами і молитвами. Це теж варте наслідування.

Коли я був ще юнаком, у нашому селі була церква, яка налічувала приблизно 140 членів. І був один чоловік на ім'я Арсен. Він завжди проповідував без змін – читав розділ і казав «амінь». Жодного слова свого не додавав. Жив він на хуторі. У часи воєнного лихоліття приходили різні люди. Одні ночі до нього постукали. Він вийшов, а жінка залишилася на ліжку. На подвір'ї пролунав постріл, і жінка зрозуміла, що чоловіка немає. Це її настільки вразило, що її розум затьмарився. А чоловіка не вбили – він повернувся до хати. Однак жінка з хвороби так і не вийшла і за дуже короткий час відійшла у вічність. Він залишився сам із двома дочками.

Ми спостерігали за його життям. Він був прикладом у всьому. Відвідував багатодітні сім'ї, допомагав, чим тільки міг. Привозив дрова, косив...

Минав час. Одного вечора, коли в нього зібралися віруючі, його прийшов навідати невірний сусід. Як тільки той зайшов, дядько Арсен каже: «О, Андрію, якби ти бачив, якого букета мені несе ангел». Потім закликав дочок і наказав їм гріти воду – мовляв, вона їм зараз буде потрібна, і зняти з горища двометрові дошки. Повернувшись до стіни, зітхнув – і життя закінчилося.

Цей Арсен мені асоціюється з отим праведним Семеном. У нашому житті ми зустрічали немало таких праведних, благочестивих людей, якими були Семен і Анна.

Щиро бажано всім нам брати з них приклад і завжди бути вірними Господу. Щоб характеристика праведного Семена була і нашою характеристикою.

ОКРАСА ВЧЕННЯ ІСУСА

Ростислав Величко

Старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ
Луганської області

«Тож благаю між вами пресвітерів, співпресвітер та свідок Христових страждань, співучасник слави, що повинна з'явитись: пасіть стадо Боже, що у вас, наглядайте не з примусу, але добровільно, по-Божому, не для брудної наживи, а ревно, не пануйте над спадком Божим, але будьте для стада за взір. А коли Архіпастир з'явиться, то одержите ви нев'янучого вінка слави» (1 Петр. 5:1-4).

У дитинстві я пас гусей, пізніше – корів. Багато з нас знають, що це таке – пасти худобу. Здається, робота нескладна – якщо гарна трава, то корови пасуться, а ти собі відпочиваєш. Але вже за кілька днів до того, як треба було пасти, мені чомусь стало погано. По-перше, треба рано вставати. По-друге, на тобі велика відповідальність. Найбільше я боявся почути на свою адресу нищівне: «Ото такий пастух».

Господь покликав нас пасти Його отару. Пасти – це значить берегти, опікати, доглядати, нагодувати те стадо, яке Господь довірив нам. Ми несемо відповідальність за зміст наших проповідей, за те, яку поживу ми даємо нашим людям, що вони чують на зібраннях. Чи це хаотично, чи сплановано. Чи ми думаємо, що саме будемо говорити цієї неділі, наскільки актуальна і важлива тема нашої проповіді.

Дуже багато пасторів зовсім не готуються до зібрань. Їм нема коли готуватися – так багато справ. Послухав щось по ТБН – і переказав на зібранні. А це чуже, не наше, не пережите. Воно не нагодує людей.

Але коли я переживаю, коли розумію, яку відповідальність поклав на мене Господь, то я буду готуватися, буду думати, що скажу, що це дасть людям, як це вплине на духовний зріст церкви, братів і сестер.

Пророк Єзекііль каже: горе пастирям, які пасуть тільки самих себе. Вони пильнують тільки про свою користь. Це марне пастирство. І це серйозне застереження для нас. Що пасу я? Своє життя? Свою сім'ю? Думаю тільки про самого себе чи про благо людей, яких Господь довірив мені?

Якщо думаю про людей, то буду вивчати Біблію, буду шукати Божого життя. У Посланнях до Тимофія і Тита апостол Павло пише про обов'язки служителя. І першим названо обов'язок говорити. «А ти говори, що відповідає здоровій науці» (Тит. 2:1).

Я мушу мати час, аби роздумувати, що таке здорова наука, аби дати її людям. Я маю проповідувати спасительну благодать, яка навчає відцуратися безбожності та світських пожадливістей, а жити помірковано і праведно в теперішній віці.

Тимофія Павло благає проповідувати Слово. Апостол Петро у своєму Другому посланні щонайменше тричі говорить: я нагадую вам те, що ви вже знаєте. Наш обов'язок

зок – нагадувати людям те, що вони, може, вже знають.

Святе Письмо закликає також напоумляти людей. Юнаків – щоб берегли себе в чистоті, рабів – щоб вони корилися панам... І скажу, що це велика тема – люди, які працюють на підприємствах. Як вони працюють, як поводяться...

Ми повинні бути окрасою вчення Господа Ісуса Христа. З дитинства пам'ятаю одну історію. Баптистський пастор працював у бригаді, яку називали «Будуй-ламай» – усе, що вони будували, ламалося. Але він працював добросовісно. Йому казали, що він мало заробить, бо мурує дуже повільно. А він відповідав, що все, що робить, робить як для Господа.

Дав би Бог, аби наші люди в церквах працювали так, поводитися так, як для Господа. Не сперечалися, не лихословили, не крали, працювали добросовісно. І про це ми маємо говорити, цього маємо навчати.

Ми зобов'язані також викривати. В одному тексті навіть написано, що викривати треба і строги. Тема ця непопулярна. Але це наш обов'язок, і ми маємо це робити.

А ще – забороняти. У нас в об'єднанні є один пастор, якому в 17-річному віці його пастор заборонив їхати в місті далі певної зупинки. Бо далі жила одна невірющая дівчина. І от нині той пастор каже, що завдяки тій забороні він нині в служінні, причому в служінні пасторському. Його друг, якого також стосувалася ця заборона, не послухався і в результаті відійшов від Бога і лише недавно зміг повернутися до церкви.

Нам треба також бути пильними. 56-й розділ Книги Ісаї каже: «Його вартівники всі сліпі, не знають нічого, вони пси німі, які гавкати не можуть, мрійники, лежні, що люблять дрімати». Це слово спонукує задуматися.

І на закінчення – побажання для всіх нас: «Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень і вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої і тоді буде щастити тобі» (Єг. 1:8).

ДБАЙМО ПРО ДІТЕЙ РАЗОМ

19 лютого в Івано-Франківській церкві ХВЄ проходила конференція для працівників дитячого служіння. Участь у ній взяли близько 80 делегатів з усієї області, а також гості з Києва – координаційна рада Відділу дитячого служіння Церкви ХВЄУ разом з відповідальною Ларисою Онищук.

Привітав конференцію, закликавши її учасників до молитви, відповідальний за дитяче служіння на Івано-Франківщині Петро Вернигора. Далі присутні заслухали виклад на тему «Важливість співпраці вчителів і батьків», побували на показовому уроці для дітей середнього віку, заслухали інформацію Лариси Онищук про працю у царині дитячого служіння в регіонах України, отримали відповіді на питання тощо. Словами

благословення і молитвою завершив конференцію пастор-євангеліст Геннадій Ліптуга.

Наступного дня було проведено засідання педради Відділу дитячого служіння ЦХВЄУ разом із відповідальними за працю з дітьми в церквах Івано-Франківської області. Зокрема, розглядалися питання про співпрацю дитячих служителів з пасторами церков, проведення дитячих євангелізацій, інших масових

заходів для дітей, про необхідність розвитку матеріально-технічної бази дитячого служіння і налагодження роботи у сфері зовнішніх зв'язків – міжнародної, міжконфесійної співпраці та діалогу з державними і громадськими організаціями.

Було вирішено також щодня кожного місяця молитися за розвиток дитячого служіння у певній області України, зокрема:

- 1 числа – за Вінницьку область,
- 2 – Волинську,
- 3 – Дніпропетровську,
- 4 – Донецьку,
- 5 – Житомирську,
- 6 – Запорізьку,
- 7 – Закарпатську,
- 8 – Івано-Франківську,
- 9 – Київську,
- 10 – Кіровоградську,
- 11 – Крим,
- 12 – Луганську,
- 13 – Львівську,
- 14 – Миколаївську,
- 15 – Одеську,
- 16 – Полтавську,
- 17 – Рівненську,
- 18 – Сумську,
- 19 – Тернопільську,
- 20 – Харківську,
- 21 – Херсонську,
- 22 – Хмельницьку,
- 23 – Черкаську,
- 24 – Чернівецьку,
- 25 – Чернігівську області,

а з 26 по 31 число місяця молитися за всіх працівників відділу дитячого служіння.

Вас хвилює майбутнє? Ви не байдужі до долі дітей? Тоді приєднуйтеся до молитов!

Петро Вернигора.
Відповідальний за дитяче служіння в Івано-Франківській області.

1188 ЖИТЕЛІВ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОСОБИСТО ПОЧУЛИ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ЗВІСТКУ

З 7 по 11 лютого в церкві ХВЄ м. Івано-Франківська пройшла євангелізаційна школа лідерів. Протягом п'яти днів 33 учні вчилися в доступній формі та ненав'язливо доносити Євангеліє Ісуса Христа до не спасених людей. Їх вчили 26 наставників, які раніше пройшли ЄШЛ і мають досвід особистого євангелізму, на чолі з Боу Боуеном, засновником цієї школи.

Щодня навчальні класи розпочиналися о 8.30 спільним прославленням Господа та закінчувалися біля 22 години. Більше 20 груп проповідників виходили на вулиці обласного центру, щоб нести Добру Звістку жителям Прикарпаття.

Закінчилося навчання врученням пам'ятних сертифікатів та значків випускника ЄШЛ і святковим бенкетом. Наставники школи пастор церкви Валентин Черняк та брат Боу Боуен побажали колишнім стажерам продо-

вжувати справу особистого благовісту.

У п'ятницю на вечірньому зібранні випускники Євангеліської Школи Лідерів ділилися власними свідченнями та заохочували усіх християн особисто ділитися Добою Звісткою про спасіння, проповідувати Слово Боже сам на сам своїм родичам, сусідам або ж навіть перехожим.

За звітний п'ятиденний період Євангеліє в Івано-Франківську змогли особисто почути 1188 мешканців міста, 577 із них відізналися за запрошення розпочати нове життя для Ісуса Христа і звершити молитву покаяння.

Ціль школи-семінару ЄШЛ – навчити членів церкви євангелізації через особисте свідчення, щоб вони, у свою чергу, навчили цьому інших членів своєї церкви. Служіння ЄШЛ допомагає підготувати служителів для виконання Великого Доручення Ісуса Христа (Матвія 28:18-20).

ХАЛЯВА «ПО БЛАГОДАТІ»

Як християнські видавництва «наживаються» на людях

– Ой, як прикро, що цієї книжки немає в онлайн!
– Справді? Радий почитати? А де ти завантажувала?

Мене як працівника християнського видавництва такі репліки завжди боляче зачіпають. Кожне таке завантаження не просто витягає нитку із уже й так блаженного вбрання українського християнського книговидавництва – воно, імовірно, наближає його кінець, і нашим читачам не залишиться нічого іншого, як назавжди забути про українських письменників, читати книжки в оригіналі чи користуватися послугами перекладачів-аматорів.

А все тому, що більшість наших співгромадян усе ще страждають синдромом «MADE IN USSR» і вірять у старі, добре сформульовані... міфи.

Міф № 1. Видавництва на нас наживаються

У сфері книговидавництва я працюю уже декілька років. Спершу – як перекладачка книжок, потім – як письменниця, перекладачка на переговорах, а тепер і головна редакторка. Можу сказати, що бачила вже трохи видавничий світ зсередини. Бачила, як живуть директори видавництв, знаю, яку отримують зарплату працівники. І прекрасно розумію, як видавництва «наживаються».

Відповідно, з чистим сумлінням можу стверджувати, що жодна людина, яка хоче займатися прибутковим бізнесом, не відкриває видавництво і не буде його директором. Жоден перекладач, який поважає свою роботу і не має на меті займатися благочинністю, не буде перекладати християнських книжок. Жоден чоловік, якому треба утримувати сім'ю і вчити дітей, не піде працювати в друкарню, де друкують матеріали для недільних шкіл.

Тому що менших зарплат немає ніде! Якщо директорів доводиться виконувати безліч функцій і бути час від часу заодно водієм, вантажником і різноробочим; якщо головному редакторові

Надія Гербіш,
головний редактор
видавництва «Езра»

(чиї прямі обов'язки – відбирати книжки для перекладу, займатися укладаннями угод, підбирати персонал для творчої роботи й контролювати процес підготовки книжки до друку) доводиться самому ще й перекладати, редагувати, писати й займатися рекламою, і при цьому ще брати додаткові переклади з інших видавництв і компаній і шукати ще зовнішні додаткові підробітки, відриваючи час від сну й родини, лише для того, щоби вижити... і все одно отримувати менше, ніж отримує вчителька молодших класів, яка працює лише півдня, – то скажіть, хто на кому наживається?!

Видавати християнську літературу сьогодні – це вже доброчинність. А видавництва ще примудряються підтримувати місії, роздаровувати свої книжки в інтернатах, притулках, в'язницях. Хотіли б нажитися, та все немає коли...

Міф № 2. Задармо отримали, задармо віддавайте. Як ні – маємо право забрати силою

Як можна продавати Біблію чи християнську літературу? Це ж ай-яй-яй яке кошунство. Як можна визнавати авторське право? Це ж Бог дає талант, це ж не заслуга людини. Як можна поважати працю людей? Про них Бог подбає, я не повинен їм платити. Не хоче продавати – а ми зробимо копії. А ми вкрадемо (ні-ні, слово вкрадемо – то вже безбожна правка авторки статті, ніяка побожна людина так не буде мислити) – і виставимо на сайт. А вони хай друкують ще. На то їх Бог поставив. Він і подбає. А ми все робимо для церкви, не для себе ж.

Міф № 3. Електронні книжки мають коштувати менше

«Ну то продавайте електронні версії – так усім буде легше», – часто повчають мене. А чому це раптом має бути дешевше? Надрукувати паперову книжку – не так уже й дорого. Принаймні це не головна найтовстіша графа витрат видавництва. Якщо ідеться про перекладну літературу, то, по-перше, потрібно укласти ще один договір із дозволом випускати не лише паперову книжку в м'якій обкладинці, а ще й електронну. Відповідно, зростає роялті. Від того зростає вартість. Далі – ті ж переклад, редактура, коректура, верстка. Тепер потрібна ще одна (двоє? троє? четверо?) людина для того, щоби оформити правильний формат електронної книжки – якщо вже покупець за неї платить, то хоче, аби його читалка (ноутбук? комп'ютер? смартфон? телефон? планшета?) могла її відкрити. А формати всюди різні. Хостинг спеціальних сайтів, відкриття додаткових рахунків, менеджер по роботі з продавцями електронних книг, податки і т.д. І хто за ту роботу має платити? Звісно, покупець. Ну що, ви погодитеся?

І будьмо чесними. Якщо лежить паралельно два

файли тієї ж книжки – один платний, другий безкоштовний, який ви виберете? Враховуючи, що купити – це додаткова морока з електронними гаманцями, підтвердженнями кодів і так далі.

... Тут ще часто проходять коментарі на взірць «у моєму місті немає книгарні». Нагадаю, що в кожному видавничстві працює відділ «Книга – поштою». За доставку платити не потрібно. А навіть на найвіддаленішому хуторі є поштарка.

Міф № 4. Мені всі винні

Навіть не хочеться окремо зупинятися на цьому пункті. Але ми всі добре знаємо, до чого призводить милостиня вуличним жебракам – до експлуатації дитячої праці, проституції, підліткового алкоголізму, бійок, наркоманії, хуліганства, абортів, поширення СНІДу та венеричних захворювань.

Ці люди не потребують грошей, вони потребують уваги спеціальних соціальних служб і центрів.

У милостині читачам інша форма – але та ж суть. Ми виховуємо безвідповідальну націю, ми самі виховуємо тих, які потім стануть президентами, чиновниками, депутатами і будуть свято вірити, що їм усі винні. А вони не зобов'язані нікому платити.

Міф №5. Мета християнських видавництв – просвітництво. Для цього їм гроші не потрібні

Ай справді. Папір росте на спеціальних полях, які простяглися навколо кожного видавництва. Працівники отримують зарплату з небесної канцелярії у вигляді мантий і куріпок. А все решта – справжнісінька магія. Які тут кому треба гроші. Не смішіть.

Міф № 6. Християнські видавництва живуть на дотаціях церкви

Християнські видавництва, хочу вам сказати, живуть всупереч крадіжкам з боку людей, що належать до церковних громад (чи керують ними).

Міф № 7. Наука буває безплатною

Безплатний сир самі знаєте де. Книжка, яку ви придбали за власні гроші, більше цінуватиметься й принесе більше користі. Я знаю це дуже добре – тому, працюючи у видавничстві, сама купую книжки. Для себе і друзів. Бо дуже люблю свою роботу і страшенно не хочу, щоби наше видавництво закрилося і перестало працювати.

«Я хочу, щоб ви знали, яку велику боротьбу я маю за вас і за тих, хто в Лаодикії, і за всіх, хто не бачив мого тілесного обличчя. Хай потішаться їхні серця, у любові поєднані, для всякого багатства повного розуміння, для пізнання таємниці Бога, Христа, в Якому всі скарби премудрости й пізнання заховані. А це говорю, щоб ніхто вас не звів фальшивими доводами при суперечці. Бо хоч тілом я й не присутній, та духом я з вами, і з радістю бачу ваш порядок та твердість вашої віри в Христа. Отже, як ви прийняли були Христа Ісуса Господа, так і в Ньому ходіть, бувши вкорінені й збудовані на Ньому та зміцнені в вірі, як вас навчено, збагачуючись у ній з подякою. Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом, бо в Ньому тісно живе вся повнота Божества. І ви маєте в Нім повноту...» (Кол. 2:1-10).

Цікавий текст написав апостол Павло. Він тоді вперше перебував в тюрмі, і до нього дійшла звістка про церкву, яку заснував його співпрацівник і близький друг. І в цій церкві виникла проблема — настільки серйозна, що Павло ризикнув переступити деяку етику і з другого розділу пише слова, заклинаючи звернути увагу на його страждання.

У цьому випадку це було цілком виправдано. Проблема цього вимагала. Церква прийняла певне вчення, яке змусило віруючих людей неправильно поводитися перед Богом і до такої міри змогло заволодіти розумом людей, що вони перестали цінувати апостольське вчення — нове виглядало кращим, святішим, новішим і більш праведним і плідним.

У ту церкву зуміли пробратися люди — не через керівництво, а якось збоку, обережно, і навчали, що треба робити так і так, поводитися так і так. І до такої міри зуміли достукатися до розуму найбільш щирих людей, що ті почали піддаватися їм. І Павло пише, що він страждає. Він перебуває в тюрмі, де дуже нелегко. То навіть не тюрма, а, швидше, темниця. Це гірше, ніж тюрма.

Але Павло, все-таки, зумів передати звідти листа, головна тема якого — досконалість в Ісусі Христі.

Люди, які прийшли в церкву, почали вчити, що в Христі — це, звичайно, добре. Але все-одно треба спасіння заслужити перед Богом. Через обов'язковий аскетичний досвід треба щось задля спасіння доробити.

НЕБЕЗПЕКА ФАЛЬШИВОГО ВЧЕННЯ

Ігор Капустін

Апостол Павло вкрай обережно пише про цих людей. «А це говорю для того, щоб ніхто вас не звів фальшивими доводами при суперечці». Тобто це люди, які не у двері входять до овець, а перелазять через вікна. Згідно зі словами Христа, це злодії і розбійники, це вороги. Ці люди ніколи не скажуть, що роблять щось погане. Вони обов'язково ловитимуть певних людей фальшивими доводами (в іншому перекладі — вкрадливими словами). Обережно, нікого не образивши, улесливими словами шукатимуть людей, які будуть готові їх слухати. Найчастіше за межами загального служіння, де по домівках, на роботі. І знаходяться такі, які готові на це спійматися.

Фальшиве вчення ніколи не приходить відкрито. Ніколи ніхто не скаже: «Я приніс вам фальшиве вчення». Воно обов'язково замазане, прикрашене, припорошене чимсь гарним, іноді подане дуже інтелектуально.

Воно, здебільшого, логічне, воно завжди щось обіцяє. І обов'язково щось вимагає, передбачає певні кроки. Ці люди вміють ловити, це особливі люди в руках диявола. На них овеча одіж, і про них попереджав Христос ще в Нагірній проповіді. Вони подібні на віруючих людей. Вони здатні дуже дієво підходити до питання переконання і жертви для цього. Вони бувають сильні в конкретних словах. Вони знають ті струни душі, на які треба натиснути, щоб заволодіти цією душею. Вони вміють переконувати. Вони вміють підходити так, щоб з-під овечої одежі не помітили їх вовчу суть.

Про цих людей попереджували апостоли. В другому посланні апостола Петра записані дуже цікаві слова: «А між людом були й неправдиві пророки, які і будуть між вас учителі неправдів, що впровадять згубні ереси, відречуться від Владики, що викупив їх, і стягнуть на себе самі скору погибель. І багато хто піде за пожадливістю їхньою, а через них дорога правди зневажиться. І в зажерливості вони будуть ловити вас словами облесними. Суд на них віддавна не бариться, а їхня загибель не дрімає» (2 Петр. 2:1-3).

Деякі люди легко піддаються лестоцям. Достатньо на млин лестоців підлити трохи води — і їхня прихильність гарантована. А якщо ще трохи натиснути на певні нотки душі, вони в ваших руках. І вибратися з пастки омані дуже важко.

Такі люди, як правило, не кажуть ро-

бити явний гріх, спершу іде слово на рівні не євангельської святості. Це святість, якої не вимагає навіть Бог. Ще Старий Заповіт застерігає, щоб не ухилитися ні вліво, тобто у гріх, ні вправо, тобто не робити того, чого Бог не вимагає. Не треба морити себе голодом, мучити якимись вимогами, якоюсь практикою, яку Бог ніде в Новому Заповіті не вимагає. Це не принесе нічого корисного, а навпаки, введе в оману.

Будь-яка омана працює на розум. Вона переконує, і людина починає погано бачити те, що навколо неї. Вона перестає розуміти реальність. Вона по-іншому, ніж до цього, сприймає церкву. І більше того, вона вже не здатна правильно розуміти керівництво церкви, починає засуджувати, починає бачити все, що не так. Як має бути — вона не знає, але точно знає, що не так.

У результаті людина доходить до такого стану, що для неї ніхто не є авторитетом, крім тих, кого вона слухає.

У 16-му розділі Послання апостола Павла до римлян знаходимо дуже важливий текст. Здавалося, це кінець листа, треба писати «амін», однак Павло вставляє — що дуже важливу тему серед привітань — з 17-го вірша: «Благаю ж вас, браття, щоб ви остерігались тих, хто чинить розділення й згіршення проти науки, якої ви навчилися, і уникайте їх, бо такі не служать Господеві нашому Ісусу Христу, але власному череву; вони добрим та гарним словами зводять серця простодушних» (Рим. 16:17-18).

Вони вміють знаходити простодушних і облежувати їх, вміють підігравати на наївності людей, створювати ореол святості навколо себе і знаходити потрібний момент, щоб спіймати людину. Вони мають у цьому досвід. Вони здатні нашкодити так, що людина цього навіть не помітить. Вони здатні зробити так, що людина засумнівається навіть у вченні своєї церкви, у відданості її служителів Богові.

У Посланні до филипп'ян Павло показує таких людей з другого боку. Він знову говорить про себе, як і в Листі до колосян, показуючи свою працю, — ситуація вимагає цього. Він бере вогонь на себе, закликає дивитися на себе, бо це дуже важливо, і на всіх тих, які поведуться так, як він.

«Будьте до мене подібні, браття, і дивіться на тих, хто поводить так, маєте за взір нас. Багато бо хто, що про

них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поведатся, як вороги хреста Христового. Їхній кінець — то загибель, шлунок — їхній бог, а слава — в їхньому соромі... Вони думають тільки про земне. Життя ж наше на небесах...» (Фил. 3:17-20).

Мова про людей, які вміють видавати бажане за дійсне. Вони багато обіцяють, але самі цього не роблять. Як правило, у них відсутнє поняття хреста, як і відданості Христу як Господу, а також поняття послуху. Вони горді. Вони не допускають людей молитися з ціллю шукати конкретної відповіді від Господа. Всі відповіді — тільки в них. Вони скажуть все, що тобті треба робити. Ти навіть можеш і не молитися, по суті, молитва перетворюється на пусту формальність.

Вони працюють на себе. Вони зацікавлені в вас, але не заради неба. Вони зацікавлені в душах простодушних, очікуючи від них матеріального. Вони живуть на землі і для землі. Небо для них — ейфорія. Нереальна, абстрактна, незрозуміла... У них немає віри в небесне. Вони живуть тут і тепер. Вони хочуть цього і все роблять для цього — за ваш рахунок. І їм це вдається.

У Посланні до колосян Павло пише, що ці люди не розуміють повноти у Христі. Вони взагалі не розуміють Христа. Відданість Христу — це дуже високе євангельське поняття. З'єднання з Ісусом Христом — це благодатна істина. Це реальність для кожного християнина. Розуміння, що повнота в Ісусі — це Боже відкриття. Це таємниця, відкрита вірним Богом людям. Але вона закривається від людей, які потрапляють в оману. Ця істина вже їх не цікавить.

А що ж їх цікавить? Повернімося до другого розділу Послання до колосян. «Отже, як ви прийняли були Христа Ісуса Господа, так і в Ньому ходіть, бувши вкорінені й збудовані на Ньому та зміцнені в вірі...» Потрібна основа. Потрібний зв'язок з Господом Ісусом. Дуже міцний зв'язок. Зв'язок, про який навчали апостоли.

Далі Павло продовжує: «Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом».

Для того, щоб затягнути християнина в оману, існують спеціальні технології. Написані яскраві книги, видаються глянцеви журнали, ілюстровані буклети. Те, що успішно працює на плоть. І не все тут погано. Навіть згадується ім'я Бога, іноді частіше, ніж у Біблії. Але ще Соломон говорив про муху, здатну зіпсувати миро мироварника. Мира багато, мухи мало, але цього мало достатньо, щоб зіпсувати все.

Це працює іноді на емоції, іноді тільки на розум. І ненасичена Богом душа не здатна виконувати свої функції: молитву, читання Слова, свідчення про Ісуса. Там вже порожньо, вичищено, там завдано шкоди.

Дуже цікаво в цьому плані звучить текст з Послання до галатів, де апостол Павло знову порушує етику звичайного написання листа, обриває текст і робить вставку: «Дивуюся я, що ви так скоро відхилюєтеся від того, хто покликав Христовою благодаттю вас, на іншу Євангелію, що не інша вона, але деякі є,

що вас непокоять і хочуть перевернути Христову Євангелію. Але якби ми або й Ангол із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, — нехай буде проклятий! Як ми перше казали і тепер знову кажу: коли хто вам не те благовістить, що ви прийняли, — нехай буде проклятий! Тепер чи я в людей шукаю признання чи в Бога? Чи людям дбаю я догоджати? Бо коли б догоджав я ще людям, я не був би рабом Христовим» (Гал. 1:6-10).

Дехто в Галатії потрапив на вудочку омани. І апостол застосовує апостольську владу, яка зупинила цю церкву і змогла зупинити ересь, і там був змінений порядок.

Павло каже, що навіть якби з якимись найяскравішими проявами вам було сказане щось не апостольське, то — анафема на такого. Причому це наголошується двічі. Це грецьке слово, яке зазвичай у Біблії не перекладають. Це дуже суворе слово, наповнене чітким змістом. Жителів І століття воно навіть жало і викликало страх.

Виходить, за прийняте фальшиве вчення — і одразу анафема? Так! Анафема — це розділення, відчуження, прокляття, постійні незгоди, це відділення від Христа.

Це дуже сильне слово, і в такому короткому тексті Павло вживає його аж двічі, переконуючи галатійські церкви зупинитися, бо інакше анафема.

Анафема. Строго і дуже буквально. Справжнє вчення обов'язково пов'язане послухом. Із покаанням і вірою. Подібною до віри Авраама й апостолів. Справжнє вчення обов'язково приводить людей до єднання з Ісусом Христом, до молитви. Справжнє вчення здатне підняти людину в радості і небо опустити на землю, зробити його дуже реальним, таким, що до нього можна навіть доторкнутися в вірі і молитві. Справжнє вчення здатне привести людину до світла, до спілкування один з одним. Воно ніколи не відділить людей в церкві, не усуне молитву, не відкине послуху служителю церкви, а навпаки, спонукає молитися за них, за їхні сім'ї.

Справжнє вчення буде церкву, збудує її, дає поняття любові до неї, поняття особливого переживання при приході до неї і всяку можливість пожертвувати собою для Ісуса Христа, жертвою, яка до вподоби Богу і про яку благав апостол Павло віруючих людей.

Таке вчення створить впевненість в майбутньому, здатну долати будь-які перепони, допоможе подолати спокусу і перемогти гріх. Справжнє вчення здатне спонукати людину з радісним лицем заявити: я знаю, в Кого я вірю, і впевнений, що може Він зберегти на день той заставу мою.

Справжнє вчення жде Ісуса Христа, його другого приходу, віра, що тоді відкриються Божі глибини і що завжди можна знайти шляхи дослідження Божого Слова, яке дає життя.

Хай Господь допоможе нам шукати і знайти, копати і заглибитися, щоб збудувати дім свій на скелі незалежно ні від чого, бути корисними для Царства Божого, для Церкви його, бути здатними для молитви перед Богом, для поклоніння йому. Це заповідь зросту і справжніх духовних плодів.

ІНШІ МОВИ

«Усі ж вони сповнилися Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2:4).

Говоріння іншими мовами, або глосолалію (від грецького глоссаіс лало), християни Нового Заповіту розцінювали як дану Богом ознаку, що супроводжувала хрещення Святим Духом (див. Дії 2:4; 10:45-47; 19:6). Цей біблійний взірєць життя, сповненого Духом, діє сьогодні і для нас.

Говоріння іншими мовами — це надприродний вияв Святого Духа, богонатхненна промова, яку

віруючі виголошують на мові, котрої ніколи не вчили (Дії 2:4; 1 Кор. 14:14-15). Це можуть бути існуючі, живі або й мертві людські мови (Дії 2:6) чи мови, не відомі на землі (1 Кор. 13:1). Це не «екстатична мова», як помилково називають її деякі переклади Біблії, тому що сама Біблія ніколи не використовує термін «екстатичне мовлення» для говоріння іншими мовами.

Інші мови — це ознака. Говоріння іншими мовами — це натхненна мова, при якій дух віруючого і Святий Дух з'єднуються в словесній хвалі або пророкуванні. Бог пов'язував говоріння іншими мовами із хрещенням Святим Духом з самого початку (Дії 2:4). Пізніше 120 віруючих в день П'ятидесятниці і багато інших віруючих отримували це підтвердження, або ознаку, що вони дійсно хрещені Святим Духом.

Протягом історії Церкви кожного разу, коли інші мови як підтвердження заперечувалися чи обходилися увагою, істина і досвід П'ятидесятниці називали невдачі, спотворювалися або повністю ігнорувалися.

Говоріння іншими мовами також характеризується як дар Святого Духа, даний віруючому (1 Кор. 12:4-10). Цей дар має дві різні цілі: го-

воріння іншими мовами, що супроводжується витлумаченням, використовується в загальному Богослужінні, щоб передати зміст мови всьому зібранню, аби всі слухачі могли брати участь в спрямовуваному Духом служінні, прославленні чи пророкуванні (1 Кор. 14:5-6, 13-17); говоріння іншими мовами використовується в особистому спілкуванні з Богом, щоб висловити йому свою особисту любов і формувати, таким чином, своє власне духовне життя (1 Кор. 14:4). Це означає спілкування (говоріння) на рівні Духа (14:2, 14) і може бути молитвою (14:2, 14:15, 28), подякою (14:16-17) або й співом (14:15).

Неправдиве говоріння

Треба розуміти, однак, що сам по собі факт чи випадок говоріння «іншими мовами» або ж будь-який інший надприродний прояв не є абсолютним і незаперечним свідченням роботи і присутності Святого Духа. Говоріння «іншими мовами» може бути підроблене, його можуть імітувати сама людина або демонічні сили. Біблія попереджує, що не треба вірити всякому духу, але треба досліджувати, чи справді той чи інший духовний досвід виходить від Бога.

Якщо йти за нормою Дій святих апостолів, то говоріння іншими мовами повинно бути спонтанним результатом початкового наповнення Святим Духом. Цьому неможливо ні навчитися, ні навчити іншого (наприклад, повторювати безглузді складки).

Святий Дух чітко попереджує, що в останні дні в Церкві буде багато лицемірів (1 Тим. 4:1-2), чудес і ознак, що виходять від демонічної сили (Мт. 7:22-23; 2 Сол. 2:9), і спокусників, що видають себе за служителів Божих (2 Кор. 11:13-15). Ми повинні бути уважними до цих попереджень з боку Святого Духа, оскільки вони стосуються і підробки духовних проявів і ознак (Мт. 7:22-23).

Щоб розрізнити, істинне говоріння іншими мовами чи ні, ми повинні подивитися, що Біблія говорить про результати хрещення Святим Духом. Якщо хтось заявляє, що розмовляє іншими мовами, але не відданий Ісусу Христу сповна, не шанує Писання як найвищий авторитет, істину в останній інстанції і не намагається користися Слово Божому у щоденному житті, то, які би прояви в нього не були, вони походять не від Святого Духа (1 Ів. 3:6-10; 4:1-3; Мт. 24:11, 24; Ів. 8:31; Гал. 1:9).

На жаль, останнім часом в Україні доводиться говорити про речі, які 20 років тому були суцільним табу. Згадайте, як суспільство ставилося до лікарів-гінекологів, котрі спеціалізувалися на абортів. Або торгівля наркотиками чи їх вживання — це були ганебні речі. Минали роки, країну і нас весь час переконували, що з розвитком науково-технічного прогресу вдосконалюється і людина.

До чого ж ми доросли? Сьогодні мова вже йде про те, що нам треба навчитися ставитися до гомосексуалізму толерантно. Тому що, бачите, є люди, яким здається, що Бог створив їх іншими. Вони кажуть, що в них інша орієнтація і в цьому нема нічого поганого. Мовляв: ми нікому не загрожуємо. Ось таке наше сьогоднішня в духовній колісці Європи.

ТВЕРДЕ «НІ» ГРІХУ ГОМОСЕКСУАЛІЗМУ!

Спостерігаючи за прийняттям законів у Парламентській Асамблеї Ради Європи щодо легалізації прав гомосексуалістів, ми із стурбованістю і тривогою думаємо: «Невже це ми?». Спроба легалізувати гомосексуальні стосунки, реєструвати так звані «шлюби» і таким чином формувати «альтернативні сім'ї» — це, насправді, небезпечне явище для будь-якого суспільства.

Нам пропонують це як ознаку цивілізації. Але в цьому процесі ми бачимо спробу окремих європейських парламентарів відкинути основні моральні принципи, котрі визначали розвиток суспільства протягом тисячоліть. Це надто ризикований крок. Як християни, ми вважаємо, що це — відвертий бунт проти Бога і визначених Ним природних законів.

Що це означає на практиці? Ось деякі рекомендації з боку Європарламенту, адресовані національним урядам всіх країн — членів Ради Європи:

привіяти в громадянських правах співжиття гетеро- і гомосексуальних пар; заборонити дискримінацію на підставі сексуальної орієнтації в сфері трудових відносин;

забезпечити для представників гей-співтовариства свободу самовираження і мирних зібрань, у тому числі шляхом вживання ефективних заходів захисту з боку органів правопорядку;

проводити ретельне розслідування злочинів на ґрунті ненависті до гомосексуалістів;

протидіяти гомофобним відгукам, особливо з боку офіційних осіб;

забезпечити безперешкодну державну реєстрацію гей-організацій;

створити механізми захисту дітей гомосексуальної орієнтації і дітей з трансгендерною ідентичністю від насмішок і знущань у школах;

забезпечити належний доступ трансгендерних осіб до процедур з корекції статі.

Такі поради треба буде враховувати при формуванні нового законодавства щодо гомосексуалістів. Сором і тільки.

Згадаймо, як гомосексуалізм характеризує Біблія. А вона однозначно заявляє, що це люди з перевернутим розумом, які чинять гідоту, і за цей гріх вони будуть осуджені: «Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцві, що благословенний навки, амінь. Через це Бог їх видав на пожадливість ганебну — бо їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, позоставивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові. А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, — щоб чинили непристойне» (Рим. 1:25-28).

СВІТ

Фактично, розвиток гомосексуалізму — це барометр, який вказує на повну духовну дезорієнтацію, деградацію, котрі відбуваються під лозунгом забезпечення прав людини у XXI столітті.

В умовах розвитку європейських процесів, які впливають і на українську націю, не

треба забувати, що демократія — це, перш за все, не можливість задовольняти свою запланність чи розпалюватися в пристрастях як заманеться, а можливість вільно сповідувати головні принципи загальнолюдської моралі і бути людиною. Ми не вважаємо гомосексуальний спосіб життя природним, нормальним і корисним.

На превеликий жаль, Україна в числі 47 європейських країн також схвалила рекомендації щодо заходів для подолання дискримінації на основі сексуальної орієнтації і гендерної ідентичності.

Документ, одноголосно прийнятий на засіданні комітету міністрів Ради Європи, просуває громадянську рівність для лесбіянок, геїв, бісексуалів і трансгендерів.

Компроміси, на які погоджується наша країна в цих питаннях, — ганебна сторінка історії України як держави. До чого це може призвести? Які наслідки очікують нас у майбутньому?

Це призведе до повного духовного занепаду нації. Погодження з гомосексуалізмом як явищем, безумовно, призведе до втрати Божого благословення. Це стане початком повного економічного зруйнування країни і її духовної деградації. Гомосексуалізм — це содомський гріх. Це стародавнє прокляття для народів, які вдавалися до сексуальних збочень.

Це вкрай небезпечно для нації, тому що від України в майбутньому будуть вимагати внесення змін в національне законодавство заради впровадження в нашої державі таких аморальних ініціатив.

Християни не можуть мовчати, коли нас намагаються переконати, що потрібно проявляти толерантність. Вони також люди.

Варто згадати, що в Декларації, яку підписали з цього приводу 18 голів конфесій — членів ВРЦІРО, серед іншого відмічено: «Ми виступаємо категорично проти законодавчого встановлення в нашої державі одностатевих шлюбів чи зареєстрованих одностатевих партнерів, ми проти пропагування одностатевої сексуальності». Отже, християни України негатиивно ставляться до такого роду пропозицій, які начебто формують «нову європейську систему цінностей». Насправді такі «інновації» не можна навіть називати цінностями.

БІБЛІЯ

Розглянемо детальніше, у чому ж ховається небезпека розвитку гомосексуалізму. З перших сторінок Біблії ми дізнаємося, що Бог створив Адама (чоловіка) і Єву (жінку). У з'єднанні цих двох відбувається таємниця єднання чоловічого і жіночого роду в одне. Це був благословенний Божий задум для людського роду. Тому в природі існують «він» і «вона».

І це завжди вказує на закон Творця. Це стосується не лише людей, а й тваринного світу. Але гріхозна розбещеність людини призводить до кидання Богові викликів, до спотворення природних ставлених законів. Біблія містить розповіді про періоди, коли відступництво досягало найнижчої точки. Тоді і відбувався розвиток гомосексуалізму.

Чому цей гріх називається содомським? Тому що вперше про нього згадується в історії знищення міст Содому і Гоморри. Праведник Лот жив у розбещеному Содомі. І коли до нього прийшли три ангели, люди Содому побачили це. І сказали: «Де

ті мужі, що ночі цієї до тебе прийшли? Виведи їх до нас — щоб нам їх пізнати!». Лот відповів їм: «Браття мої, не чиніть лихого! Ось у мене дві доньки, що мужа не пізнали. Нехай їх до вас виведу, а ви їм робіть, що вам до вподоби... Тільки мужам оцим не робіть нічого...» (1 М. 19:5, 7-8).

Уявляєте, на яку гідку істоту може перетворитися людина? Подальша історія Содому і Гоморри нам відома: Бог знищив ці міста і їх околиці, тому що гідота і гріх їх жителів переповнили чашу Його гніву.

Пізніше Бог дав закон для Ізраїлю. Регулюючи ставлени стосунки, Він наказав: «А з чоловіком не будеш лежати як з жінкою — гідота воно!» (3 М. 18:22). Виходить, ставлени стосунки двох чоловіків чи двох жінок — це гідота перед Богом. Бог брідить таких людей. Автор людської природи заявляє, що це неприродно і ненормально. Якщо ми говоримо про вічне життя

людини, про життя після смерті, то й тут треба зробити серйозний наголос: люди, котрі практикують гомосексуальні стосунки, будуть навки осуджені і не впадуть у вічного життя з Богом. «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадуть у Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники... — Царства Божого не впадуть вони» (1 Кор. 6:9-10).

Слово Боже згадує в цьому переліку грішників людей, котрі спотворили Божі закони шлюбу і сім'ї, свої ганебні пожадливі вважали важливими, здобуваючи в боротьбі право бути «вільними» і жити так, як їм заманеться. Такі не можуть увійти в Царство Небесне. Тому що в Новий Єрусалим не ввійде «ніщо нечисте, ані той, хто чинить гідоту й неправду, але тільки ті, хто записаний у книзі життя Агнця» (Об. 21:27).

Гомосексуалізм — це гідота, яка видає пожадливу і розбещену людину. Соромно навіть про це говорити, але, як засвідчує сьогоднішня, конче потрібно.

ЦЕРКВА

Прочитуємо ще кілька рядків із згаданого вище документа представників українських Церков і релігійних організацій: «Ми не виступаємо за дискримінацію осіб, які вважать себе гомосексуалістами, але ми категорично проти того, щоб гомосексуальний спосіб життя і поведінка трактувалися як природні, нормальні і корисні для суспільства і особистості. Ми проти того, щоб гомосексуалізм пропагувався, як варіант норми статевого життя і щоб держава заохочувала своїх громадян до одностатевих сексуальних стосунків».

Уявіть, яким може стати життя суспільства, якщо в Україні будуть реєструвати «альтернативні пари». А потім вони вимагатимуть права всиновлювати дітей. Кого вони виховують? Відомо, що гріх породжує гріх. Таким чином, нація і починає свій занепад.

Як християни ми розрізняємо гріх і грішника. Ми не гомофоби, як часто називають тих, хто не хоче мовчки очікувати легалізації одностатевих «шлюбів». Ми кажемо своє тверде «Ні» цьому гріховному явищу, але закликаємо гомосексуалістів до покавання.

Ми просимо Бога благословити нашу Україну. Нам всім необхідно мати високу духовну і громадянську свідомість, щоб не переплутати демократичні права, які гарантують наші свободи слова і віросповідання, з гріховними закликами і вимогами творити все, що заманеться.

Чому, на вашу думку, народжується Віл і прогресує СНІД? Чому Україна посідає перше місце в Європі за цими показниками? Сучасна сексуальна революція, вільний секс (а краще сказати блуд), спотворені ставлени стосунки — це насіння прокляття, які принесуть жахливий ворож. Не дай, Боже, нам такої долі...

Ми будемо молитися за те, щоб кожен, хто хоче подолати цю гріховну пристрасть, знайшов духовне зцілення і став повноцінним членом суспільства, визнавав Божі закони і звільнився від такої ганебної залежності, як гомосексуалізм.

Господи, благослови наш край!

Валерій АНТОНЮК.
Пастор.

А ЩО ВОНИ НЕ ВВАЖАЛИ ЗА ПОТРІБНЕ МАТИ БОГА В ПІЗНАННІ...

до уваги ні Адміністрація Президента, ні Верховна Рада, ні Міністерство юстиції України.

Що ж Бог говорить через пророків і апостолів про содомитів?

За Законом Мойсея мужоложники повинні бути покарані смертною стратою: «А хто лежатиме з чоловіком як із жінкою — гідоту вчинили обое вони, будуть конче забиті, кров їхня на них!» (3 М. 20:13); «А з чоловіком не будеш лежати, як з жінкою, — гідота воно!» (3 М. 18:22). Автор замітки не закликає правоохоронні органи встановити смертну кару для содомитів, а вказує лише на рівень відповідальності, яку покладає Святе Письмо за вчинення цього гріха в часи Старого Заповіту.

Апостол Павло в Першому посланні до коринтян запитує Коринтську церкву: «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадуть у Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолобці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі — Царства Божого не впадуть вони!» (1 Кор. 6:9-10). Навряд чи слово «мужоложники» в цьому контексті потребує додаткового тлумачення. Тим більше, що цей гріх перераховується в списку таких гріхів, як ідолослужіння, перелюб, злодійство, п'янство, наклепи і т. д.

В Першому посланні до Тимофія апостол Павло стверджує: «А ми знаємо, що добрий Закон не покладений для праведного, але для беззаконних та для неслухняних, нечестивих і грішників, безбожних та нечистих, для зневажників батька та зневажників матері, для душоубців, розпусників, мужоложників, розбійників, неправдомовців, кривоприсяжників і для всього іншого, що противне здоровій науці» (1 Тим. 1:8-10).

Тут йдеться про Закон Мойсея і про те, що гріх мужоложництва і відповідальність за нього привіюється до гріхів розпусництва, душоубства, неправдомовства та ін.

А ще у зв'язку з відкриттям «громади Святого Корнилія» в м. Донецьку (язик не повертається назвати її «церквою») хотілось би нагадати слова апостола Павла Римській церкві, котрий говорить про істинні причини содомського гріха: «... бо, пізнавши Бога, не прославляли Його як Бога, і не дякували, але зникчменіли своїми думками, і запаморочились нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потуманіли, і славу нетлінного Бога змінили на подобу образу тлінної людини, та птахів, і чотириногих, і гадів. Тому то й видав їх Бог у пожадливості їхніх сердець на нечистість, щоб вони самі знеславляли тіла свої... Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцві, що благословенний навки, амінь. Через це Бог їх видав на пожадливість ганебну — бо їхні жінки замінили природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові. А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений — щоб чинили непристойне...» (Рим. 1:21-28).

Господи, спаси, помилуй і збережи українських дітей від гріху содомитів! Яви нам Свою милість, як колись Ти явив її Лотові.

Тарас Дятлик.
Магістр богослов'я.

ПРО МОЛИТВУ

«Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться...» (Еф. 6:18).

Ви хочете зростати духовно? Тоді молитва повинна мати першочергове значення у вашому житті. Вона може стати для вас захоплюючим переживанням.

Молитися треба повсякчас, тобто завжди. Написано також, що молитися треба усякою молитвою. Грецьку фразу *dia pases proseuches* — «всякою молитвою» було би правильніше перекласти «всіма видами молитви». Щоб допомогти віруючим здобувати перемоги, Бог передбачив різні види ефективних молитов.

Багато віруючих навіть і не підоз-

рюють, що є різні види молитов. Але, як говориться в наведеному вірші, Бог передбачив багато видів молитов. Розрізняють наприклад, молитву віри, заступницьку молитву, молитву посвячення, молитву згоди.

Часом життя підносить нам неприємні несподіванки. І ви ніколи не станете зрілим християнином і не будете успішним в житті, якщо молитиметеся від випадку до випадку.

Не важливо, наскільки ви талановиті, досвідчені, обдаровані, сміливі, відважні, — ви не станете переможцем, якщо не будете приділяти молитві першочергове значення. Більше того, можете не сумніватися: без молитви ви зазнаєте повної поразки. Але якщо ви будете все більше й більше молитися різними видами молитов, ви будете долати будь-які труднощі.

Бог передбачив різні види молитов для вашого ж блага і духовного зростання. Отож вивчайте Боже Слово, щоб з'ясувати, як молитися «усякою молитвою». Не допускайте, аби хоч один день минув без спілкування з Небесним Отцем, і тоді перемога завжди буде за вами.

В Євангелії від Івана 16:8 Ісус говорить учням про викривальні дії Святого Духа: «А як прийде, Він (Святий Дух) світові виявить про гріх, і про правду, і про суд...»

Слово *elegcho* — «ви-являти» перекладається і так: **виказувати, плямувати, піддавати пере-хресному допиту з метою доказати вину. Це подібно до того, як суд звинувачує злочинця: прокурор наводить неспростовні, незаперечні докази вини, вчинки обвинуваченого виявлені, злочинця викрили і визнали винним.**

Значення цього слова показує, що, коли Святий Дух викриває грішника, той почувається винним. Боже Слово, наче меч, пронизує його серце. Він почувається так, ніби його піддають перехресному допиту на суді. Але ось засідання закінчено, вирок винесений, і людина визнана винною.

Головна місія Святого Духа — викривати невірний світ у гріху. Увесь світ винний перед Богом (див. Рим. 3:19), але якщо Святий Дух не викриває грішників, вони так і не визнають своєї вини. Тому викривальна дія Святого Духа настільки важлива.

Ісус вчив, що «ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його» (Ів. 6:44). Безперечно, до Бога приводить людей Святий Дух. Ісус сказав про це: «А як прийде, Він світові ви-

ХІБА МЕРТВІ МОЖУТЬ БАЧИТИ?

явить про гріх, і про правду, і про суд» (Ів. 16:8). Якби Святий Дух не розвінчав нашу гріховну поведінку, ми так би й блукали у темряві, не спасенні і без Бога.

Чи не траплялося з вами такого, що ви розповідаєте про Христа своїм друзям, а ваші слова — як об стінку горохом? Ви закликаєте їх прийняти Ісуса, а вони наче оглухли. Навіть якщо вони визнають себе грішниками, це їх ніскільки не бентежить. Вони не переживають з приводу своїх гріхів і живуть, не звертаючи уваги на те, що духовно розкладаються.

Річ у тому, що невірні люди «мертві... через... провини й гріхи» (Еф. 2:1). Хіба ви зможете мертву людину бачити чи відчувати? Хіба вам вдасться переконати мертву людину, що їй треба змінитися? Це неможливо, тому що мертві не бачать, нечують, не відчують. І вже тим більше їм не соромно за свої гріхи. Тільки Святий Дух може достукатися до людини і донести до її свідомості всю гріховність

її життя. Завдяки місії Святого Духа викривати людей в гріху ми й усвідомили свою гріховність. Коли Він розвінчав нас і ми визнали себе грішниками, Він закликав нас прийти до Ісуса: «Сплячий, вставай, і воскресни із мертвих, — і Христос освітить тебе» (Еф. 5:14).

Перш ніж розповідати про Христа своїм друзям, попросіть Святого Духа піти попереду вас, торкнутися їх сердець, відкрити їм очі на істину, і тоді вони зможуть вийти з духовної темряви, якою огорнуте все їхнє життя.

Без допомоги Святого Духа грішник не здатний побачити істину. А коли Святий Дух починає викривати людину в гріху, до неї приходить просвітлення і вона бачить свій істинний духовний стан. І єдиний вихід для грішника — прийти до Ісуса.

Найвеличніше з чудес — каяття грішника, що прозрів. Величезне благословення — знати, що за сприянням Духа Святого ви допомогли прозріти духовно мертвій людині.

ТО ЩО Є ЛЮДИНА...

«...то що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш?» (Пс. 8:5).

Помножте 37 037 на будь-яку цифру від 1 до 9, і помножте результат на 3. І ви будете дуже здивовані!

Протягом десяти хвилин середній ураган виробляє стільки енергії, скільки дають в сумі всі атомні електростанції світу.

При купівлі шкарпеток нема необхідності їх приміряти. Якщо підшова шкарпетки обернеться навколо вашого кулака один раз — це ваш розмір.

Помноживши на 19 довжину середнього пальця, одержите висоту свого зросту.

Відомі люди, які читають кінчиками пальців рук, відчують запах пальцями ніг. Отже, насправді, наша душа бачить і відчуває запах. Очі і ніс при цьому висту-

пають лише, як допоміжні засоби.

Сам піт не має неприємного запаху. Він іде від бактерій, що загинули. Піт, який виділяється організмом, вбиває бактерії. Це сприяє захисту організму.

Співвідношення вмісту води на земній кулі аналогічне її вмісту в організмі людини, тобто 100:70.

Кожні шість місяців наш організм обновлюється. Лише душа залишається незмінною.

За 50 років всі клітини людини обновлюються 100 раз.

Якщо не прикривати рота при чханні, то 20 тисяч крапельок бризків поширюються на чотири метри. Швидкість чхання — 160 км/год.

Я ВТОМИВСЯ ВІД ЦІЄЇ НАЦІЇ...

Правдивіших слів про проблеми арабської еміграції ніхто ніколи не говорив... Прем'єр-міністру Австралії знадобилось багато мужності, щоб сказати те, що він сказав для того, щоб світ це почув. Покарання може бути феноменальним, але, врешті-решт, він виразив свою позицію з питань австралійської ідеології.

Мусульманам, які хочуть жити за законами ісламського шаріату, було запропоновано забиратися з Австралії, оскільки уряд вважає радикалів потенційною загрозою терористичних атак. Прем'єр-міністр Австралії Кевен Раду розлютив деяких австралійських мусульман,

сказавши недавно, що надає підтримку шпигунським агентствам, які здійснюють моніторинг національних мечетей. Ось що він сказав:

«Імігранти, а не австралійці повинні адаптуватися... Прийміть це чи не прийміть. Я вже втомився від цієї нації, яка хвилюється, що ми ображаємо окремих людей чи їх культуру. Після терористичних атак на Балі ми пережили перенапругу патріотизму більшості австралійців.

... Наша нація розвивалася протягом двох століть боротьби, випробувань і перемог мільйонів чоловіків і жінок, що шукали свободу.

... Здебільшого ми розмовляємо англійською, а не іспанською, не ліванською, не арабською, не китайською, не японською, не російською чи якоюсь ще іншою мовою!

... Більшість австралійців вірять у Бога. Це не якийсь політичний імпульс правого християнського крила, а факт, тому що християни, чоловіки і жінки, заснували нашу націю, і це чітко задокументовано. І тому це нормально — відображати це у стінах наших шкіл. Якщо Бог вас ображає, я пропоную вам вважати іншу частину світу своїм новим домом, оскільки Бог — частина нашої культури.

... Ми будемо сприймати ваші вірування і не будемо запитувати, чому. Єдине, про що ми вас просимо, — щоб ви сприймали наші.

... Це — наша країна, наша земля і наш спосіб життя, і ми надаємо вам можливість користуватися всім цим. Але якщо ви почали скаржитися, плакати, і вам колять очі наш прапор, наші обітничі, наші християнські вірування чи наш спосіб життя, я найвищою мірою підтримую вашу можливість скористатися перевагою ще одної великої австралійської свободи: правом поїхати геть.

Якщо ви тут нещасні, тоді їдьте геть. Ми не змушуємо вас приїжджати сюди. Ви попросилися бути тут. Отже, сприймайте країну, яка прийняла вас!»

ДО УВАГИ ВИПУСКНИКІВ КБІ!

6-7 травня 2011 року відбудеться V Конференція випускників стаціонарного відділення Київського Біблійного інституту.

Детальна інформація та реєстрація на сайті КБІ: www.kbi.org.ua.

Запрошуємо всіх випускників на зустріч з однокурсниками, викладачами і працівниками КБІ.

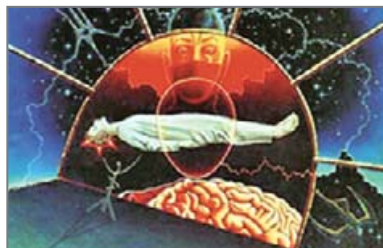
МОЗОК І ДУША

Луї Пастер переніс інсульт у підлітковому віці. У результаті він позбувся половини мозку. Однак молодий вік допоміг хлопчику швидко відновитися, а пізніше займатися такими складними науками, як хімія і біологія і створити вакцину проти сказу.

Гіпотезу про те, що свідомість існує незалежно від мозку, підтверджують і дослідження, проведені недавно голландськими фізіологами під керівництвом Піма ван Ломмеля. Результати широкомасштабного експерименту були опубліковані в найавторитетнішому англійському журналі «The Lancet».

Вердикт вчених межує з фантастикою: вони стверджують, що

мають неспростовні докази того, що свідомість існує навіть після того, як мозок перестає функціонувати. Іншими словами, свідомість «живе» сама по собі, абсолютно самостійно. Що ж стосується головного мозку, то це зовсім не мисляча матерія, а орган, як і будь-який інший, який виконує суворо визначені функції.

№ 3 (78) Виходить щомісяця
БЕРЕЗЕНЬ 2011 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.
Реєстраційне свідоцтво № КВ 9264 від 15 жовтня 2004 року

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023